

РЕШЕНИЕ

№ 3583

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 10.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2307** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. Х. Д., с ЕГН- [ЕГН], чрез адв. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 507/07.02.2023 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон, от некомпетентен орган, в нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Изтъква, че в оспорваната заповед не са конкретизирани фактическите и правни основания, като словесното описание на нарушението не било идентично с констатираното нарушение в АУАН. В заповедта не било отразено, че на жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване, който му е връчен, както и дали е извършил медицинско изследване и какви са резултатите от него. Освен това в талона за медицинско изследване било посочено да се яви във ВМА, а не в МБАЛ „Св. А.“, която била на по- малко разстояние. Твърди, че Д. се явил за изследване, но му било отказано вземането на кръв, поради обективни причини и неправилно насочване към най- близкото заведение за медицинско изследване, несъобразено с часа на връчването му. Моли съда да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се представлява.

Ответникът, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.02.2023 г., в около 8.45 часа, в [населено място], по [улица]Л. Х. Д. управлявал товарен автомобил „Рено мастер“, с рег. номер СВ 8407 АН, с посока на движение от кв. Г. към [жк], като при извършена проверка пред №2 отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Д. Т. 5000 номер АRМF 0097.

Във връзка с направения отказ, на водача е издаден талон за медицинско изследване № 077114, редовно връчен в 09.15ч. часа на 07.02.2023 г..

На 07.02.2023 г. на жалбоподателя Л. Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 530739/07.02.2023 г., за нарушение по чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН Серия GA № 530739/07.02.2023 г., В. С. на длъжност младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на директора на СДВР, издал оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 507/22-4332-000759/07.02.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца. Същата е надлежно връчена лично на жалбоподателя на 07.02.2023 г.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. В случая оспорената заповед е издадена от младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /преназначен в със Заповед №513з-5632/31.07.2019 г./, който е упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на

директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а,4,5,б.“а“ и т.6 от ЗДвП, която заповед е издадена на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и заповед №8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, приложена по делото. Последната е издадена на основание чл.165 от ЗДвП и чл.33, т.9 от ЗМВР. При това положение оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид, а оплакванията на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по- горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство за употреба на наркотични вещества, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и

след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за несъстоятелен.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване, но липсват данни за извършено такова. Неоснователно е възражението на жалбоподателя относно липсата на отразяване в заповедта на издадения талон за медицинско изследване доколкото това обстоятелство е изрично посочено в АУАН, на който се позовава административния орган. В случая жалбоподателят не сочи наличие на медицинско изследване, установяващо благоприятен за него резултат, респ. не ангажира доказателства в тази насока. Несъстоятелен е и довода за медицинското заведение, към което е бил насочен, още повече предвид времето, което му е предоставено да се яви и да даде кръв за изследване /45 минути/. Голословно е твърдението в жалбата, че му е отказано вземането на кръв, поради обективни причини.

На следващо място, несъмнено Д. е имал качеството на водач на МПС, както и неоспорим факт е, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство дрегер за употреба на наркотични вещества.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Х. Д., с ЕГН- [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 507/07.02.2023 година по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадено от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за

отговорността, но не за повече от 18 месеца.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: